

5.

СІРКО.

В одного чоловіка був собака Сірко—тяжко старий. Хозяїнъ бачить, що з його нічого не буде, що він до хозяйства неспособний, и прогнав його отъ себе. Цей Сірко никає по полю; коли це—приходить до його вовк, тай питає його: «Чого ти тут ходиш?» Сірко ему отвѣча:—«Що-ж, брате,—прогнав мене хозяїн, а я и хожу тут.»—Тоді вовк йому каже: «а зробить таь, щоб тебе хозяїн изнов прийняв до себе?» Сірко каже:—«Зроби, голубчику; я вже таки чимсь тебе одблагодарю.»—Вовк каже: «ну, гляди: як вийде твій хозя(і)н из жінкою жать, и вона дитину положить під копою, то ти будеш близько ходить коло того поля,—щоб я знав, де те поле,—то я візьму дитину, а ти будеш однімать одъ мене ту дитину,—тоді будьто я тебе излякавсь, та й пущу дитину».

У жнива той чоловік и жінка вийшли у поле жать. Жінка положила свою маленьку дитину під копою, а сама и жне коло чоловіка. Коли це—вовк біжить жнтом, та за ту дитину—и несе їйї полем. Сірко за тим вовком,—доганяє його; а чоловік кричить: «гидж-га, Сірко!» Сірко якось догнав того вовка и отняв дитину, приніс до того чоловіка, тай отдав ему. Тоді то(й) чоловік вийняв из торби хліб и кусок сала, тай каже: «на, Сірко, їж,—за те, що не дав вовкові дитини изїїсти!»—Ото у вечері идуть из поля, беруть и Сірка. Прийшли до-дому, чоловік и каже) «жінко, вари лишень гречані галушки, та сито їй из салом затовчи. Тільки шо вони изварилися, він садовить Сірка за стіл, тай сів сам коло його, тай каже: «а сип, жінко, галушки, та будем вечерять.» Жінка и насипала. Віп Сіркові набрав у полумисок: так уже йому годить, щоб він не був голодний, щоб він часом гарячим не опікся!

Ото Сірко и думає: «Треба міні поблагодарить вовкові,

що він мині таку вигоду зробив.» А той чоловік, діждавши м'ясниць, отдає свою дочку заміж.—Сірко пішов у поле, знайшов там вовка, тай каже йому: «прийди у неділю, у вечері, до города мого хазяїна, а я тебе узву у хату, та одблагодарю тобі за те, що ти мині добро зробив.»

Ото вовк, діждавши неділі, прийшов на те місце, куди ему Сірко казав;—а в той самий день у того чоловіка було весілля. Сірко вийшов до його, тай увів його у хату и посадовив його під столом. Ото Сірко на столі узявъ пляшку горілки, м'яса доволі — и поніс під стіл; а люде хотіли ту собаку бити. Чоловік каже: «не бийте Сірка: він мені добро зробив, то я и йому добро буду робить, поки його й віку.»

Сірко, що саме лучче на столі лежить, бере, та подає вовкові; обгодував и упоїв так, що вовк не витерпить, та каже: «буду співать!» Сірко каже:—«не співай, бо тут тобі буде лихо! лучче я ще тобі подам пляшку горілки, та тілеш мовчи.»—Вовк, як випив ту пляшку горілки, та каже: «отепер уже буду співать!» Та як завів під столом... Тоді де-які люде повтікали з хати, а де-які хотіли бити вовка; а Сірко и ліг на вовкові, наче хоче задушити. Хазяїн каже: «не бийте вовка, бо ви мині Сірка уб'єте! Він и сам из ним розправицьця добре.» Ото Сірко вивів вовка аж на поле, та й каже: «Ти мені добро зробив, а я тобі!» Та й розпрощались.

(Записана въ Уманскомъ уѣздѣ, Кіевской губ; передалъ А. Петруняка).
